

Stilling, som han med Sundhedsstyrelsens Samtykke kan beklæde, vil jeg gøre, hvad jeg kan, for jeg beundrer ham, fordi han for mange Aar siden tog Eksamen med Udmærkelse. Men man maa ikke glemme, at det Tidspunkt, hvor han tog Eksamen, i Aaret 1897, ligger mange, mange Aar tilbage i Tiden.

Jeg gaar dernæst over til de snart berømte Rangeringer, og jeg skal tillade mig først at vende mig til det ærede Medlem Hr. Rode. Jeg maa sige, at det gør mig ondt, at vi skal diskutere dette Spørgsmaal, jeg gaar til det med virkelig Ulyst (Stemmer: Hør!). Vi har her i Rigsdagen meget at bestille, vi har mange vigtige Sager, der skal afgøres, og dette Spørgsmaal er i den Grad gennemdiskuteret, at jeg ikke forstaar, at de Herrer bliver ved at grave det op. Det skulde have glædet mig, om dette Spørgsmaal ikke mere var kommet frem her. Det kunde jo saa lejlighedsvis tages op igen, naar det ærede Medlem Hr. Rode og jeg traf hinanden ude paa Valgtribunerne; men saa vilde vi dog ikke behøve at spille Statens Penge paa at diskutere Spørgsmaalet her i Rigsdagen. Det ærede Medlem har imidlertid ønsket at faa det frem igen, og saa maa jeg desværre ogsaa ind paa det; det er klart.

Det ærede Medlem Hr. Rode var meget højt oppe, han var saa højt oppe, at han var klar over, jeg her havde gjort mig skyldig i noget, der var ukendt i Rigsdagens, ukendt i Finansudvalgets Historie. Det ærede Medlem kom saa højt op i Skyerne, at jeg er klar over, han ikke kan komme ned igen ved egen Hjælp; saadan gaar det jo saa tit, naar man kommer op i de høje Regioner. Men da er der ikke noget, som hjælper saa godt som et kraftigt Styrtebad eller en kraftig og kold Dukkert og saa en god Ven, der tager vedkommende i Frakkeskøderne og søger at hale ham ned igen. Jeg vil overfor det ærede Medlem Hr. Rode, *sans comparaison*, søge at optræde paa denne Maade.

Jeg har ikke faaet Lejlighed til at se det ærede Medlems Tale i Korrektur, saa jeg maa udtale mig nogenlunde efter Hukommelsen. Det ærede Medlems Tale faldt i to Afsnit. Det første handlede om, at jeg havde gjort mig skyldig i en uhørt Fornærmelse overfor Finansudvalget — en Fornærmelse, som dog heldigvis neppe havde sin Mage i det danske Finansudvalgs Historie. Da det ærede Medlem Hr. Rode havde dvælet meget længe herved, sluttede det ærede Medlem omtrent saaledes: Paa Grund af de For-

maliteter, som, efter hvad jeg nu har oplyst, Justitsministeren ikke har overholdt, kan jeg ikke diskutere Sagen i Dag. Saaledes var Stillingen. Jeg kan se paa det ærede Medlem, at jeg har opfattet det nogenlunde korrekt, det ærede Medlem ryster nemlig ikke paa Hovedet, som han saa tit plejer.

Hvori bestaar nu den uhørte Fornærmelse, som jeg har gjort mig skyldig i overfor Finansudvalget? Ja, denne uhørte Fornærmelse er fremkommet paa den Maade, at Finansudvalget har sendt mig en Skrivelse og i denne bedt om Oplysninger fra Politidirektøren, men Justitsministeren, denne eneraadige Herre, spurgte ikke Politidirektøren, nej, det gjorde han ikke, han spurgte Krigsministeriet, og Krigsministeriet kunde ikke give disse Oplysninger. Han sendte en Skrivelse tilbage til Finansudvalget, hvori han oven i Købet skrev, at han havde korresponderet med Politidirektøren og med Krigsministeriet, og at de i Sagens Anledning udvekslede Dokumenter herved fremsendtes. Det er den uhørte Forbrydelse, jeg har gjort mig skyldig i. Hertil maa jeg først sige, at jeg ikke troede, det ærede Medlem Hr. Rode var Bureaukrat, men at han i allerhøjeste Grad var Tilhænger af det Princip: man skal ikke hænge sig i Formaliteter, naar man blot faar de reelle Oplysninger frem. De Oplysninger, man kan tage og føle paa, det er dem, det kommer an paa, selv om der er en eller anden formel Ting, der er i Uorden, det har mindre at sige. De, der holder meget stærkt paa Formaliteter, er dem, vi kalder Bureaukrater. Jeg mener altsaa, at selv om jeg havde gjort mig skyldig i denne uhørte Forbrydelse, som søger sin Mage her i Rigsdagen, saa vilde det ikke have haft saa meget at sige. Men jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem Hr. Rode, som er vant til at tumle med Akter og vant til at læse Akter, overhovedet har kunnet udtale sig paa denne Maade. Selvfølgelig var det første, jeg gjorde, da jeg fik Finansudvalgets Skrivelse, at høre Politidirektøren — hvad skulde jeg ellers gøre? Jeg fik et Svar fra Politidirektøren af 12. December, hvori han fremsender en Gentagelse af et Svar paa en Skrivelse fra Militærkommissionen, som han tidligere havde besvaret i Anledning af lignende Spørgsmaal. Jeg hørte netop Politidirektøren, og først derefter gik jeg til Krigsministeriet og fik dets Udtalelse. Det ærede Medlem vil altsaa se, at den Forbrydelse, jeg er blevet sigtet for, eksisterer ikke. Hvordan